ΣΑΝΣΚΡΙΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Ὅταν ὁ Ἰουάστης (ὁ Θεὸς) θέλησε στὴν ἀρχὴ τῆς Δημιουργίας νὰ πλάση καὶ τὴ γυναίκα, παρατήρησε πὼς εἶχε ἐξαντλήσει ὅλα του τὰ ὑλικὰ στὴν κατασκευὴ τοῦ ἀνδρὸς καὶ πὼς δὲν ἀπόμενε πειὰ τίποτε.

Τότε λοιπὸν πῆρε τὴ στρογγυλότητα τῆς σελήνης, τὴν ἀνατριχίλα τῆς χλόης, τὴ λυγηρότητα τοῦ καλαμιοῦ, τὸ χνοῦδι τῶν λουλουδιῶν, τὴν ἐλαφρότητα τῶν φύλλων, τὸ βλέμμα τοῦ ἔλαφιοῦ καὶ τὴν ἐργατικότητα τῆς μέλισσας. Συνδύασε ἀκόμα τὴ φαιδρὴ εὐθυμία τῆς ἡλιακῆς ἀχτίδας, τὰ δάκρυα τῆς βροχῆς, τὴν ἀστασία τῶν ἀνέμων, τὴ δειλία τοῦ λαγοῦ, τὴ ματαιοδοξία τοῦ παγωνιοῦ, τὴν ἀπαλότητα τοῦ στήθους τοῦ παπαγάλου καὶ τὴν σκληρότητα τοῦ διαμαντιοῦ.

Πῆρε ἀκόμα καὶ τὴ γλύκα τοῦ μελιοῦ, τὴν ἀτονιὰ τῆς τίγρης, τὴν ἀναλαμπὴ τῆς φωτιᾶς, τὴ φωνὴ τοῦ τρυγονιοῦ, τὴν εὐλυγισία τοῦ κισσοῦ, τὴν ὑπακρισία τοῦ γερανοῦ καὶ τὴ φλυαρία τῆς κίσσας.

Ἀφοῦ τὰ μάζεψε ὅλα αὐτά, τ' ἀνακάτωσε, ἔπλασε τὴ γυναίκα καὶ τὴν ἔδωσε στὸν ἄνδρα, γιὰ νὰ τὴν ἔχη σύντροφο στὴ ζωή του.

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ μιὰ βδομάδα ὁ ἄνδρας παρουσιάστηκε στὸν Ἰουάστη καὶ τοῦ εἶπε :

— Κύριε, τὸ πλάσμα ποὺ μοῦδωσες γιὰ σύντροφο, μοῦ κάνει τὴ ζωὴ δυστυχισμένη. Μιλάει ἀδιάκοπα, μὲ βασανίζει ὑπερβολικά, δὲν μὲ ἀφίνει ποτὲ στὴν ἡσυχία μου. Μοῦ ἀπασχολεῖ ὅλον τὸν καιρό, κλαίει μὲ τὸ παραμικρὸ καὶ δὲν καταγίνεται σοβαρὰ μὲ τίποτε. Γι' αὐτὸ λοιπὸν τὴν πῆρα καὶ σοῦ τὴν ἔφερα πίσω, ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μαζύ της...

— Πολὺ καλά, ἄφησέ την, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἰουάστης.

Καὶ κράτησε τὴ γυναίκα.

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ βδομάδα ὁ ἄνδρας ξαναγύρισε καὶ τοῦ εἶπε ἐκετευτικά :

— Κύριε, ἀτ' τὴν ἡμέρα ποὺ σοῦ γύρισα πίσω αὐτὸ τὸ πλάσμα, ἡ ζωή μου ἔγινε μονότονη καὶ δυστυχισμένη. Δὲν κάνω τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ θυμοῦμαι πὼς χόρευε καὶ πὼς τραγουδοῦσε, πὼς μὲ κύτταζε μὲ τὴν ἄκρη τῶν ματιῶν της, πὼς ἔπαιζε μαζύ μου, πὼς μὲ φιλοῦσε καὶ πόσο μελωδικὰ ἀντηχοῦσε τὸ γέλιο της. Ἦταν ὡραία καθὼς τὴν ἔβλεπα καὶ ἀταλὴ καθὼς τὴν ἄγγιζα. Σὲ παρακαλῶ πολύ, δῶσε μού την πίσω...

— Πολὺ καλά, πάρ' την, ἀφοῦ τὴ θέλεις, τοῦ εἶπε ὁ Ἰουάστης καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε ξανά.

Ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες ὅμως, ὁ ἄνδρας πῆγε πάλι στὸν Ἰουάστη καὶ τοῦ εἶπε :

— Δὲν ξέρω τί συμβαίνει ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ σ' αὐτὴ τὴ γυναίκα. Κατέληξα ὅμως στὸ συμπέρασμα, ὅτι μοῦ εἶνε περισσότερο ἐνόχλησι, παρὰ εὐχαρίστησι. Σὲ παρακαλῶ λοιπόν, νὰ τὴν πάρης πίσω, γιατὶ δὲν τὴν ἀνέχομαι πειά.

Ἀλλὰ ὁ Ἰουάστης θύμωσε αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ τοῦ εἶπε :

— Πήγαινε ἀτ' ἐδῶ ! Ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ σκοτιστῶ περισσότερο μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Πάρ' την καὶ προσπάθησε νὰ τὰ καταφέρης ὅπως μπορεῖς.

Τότε ὁ ἄνδρας εἶπε :

— Μὰ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μαζύ της.

Καὶ ὁ Ἰουάστης τοῦ ἀπάντησε :

— Οὔτε καὶ χωρὶς αὐτὴν μπορεῖς νὰ ζήσης.

Καί, γυρίζοντας τὶς πλάτες του, ἄρχισε νὰ φροντίζη γιὰ τὶς ἄλλες του δουλειές, ἀφίνοντας τὸν ἄνδρα σκεφτικὸ καὶ περίλυπο...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

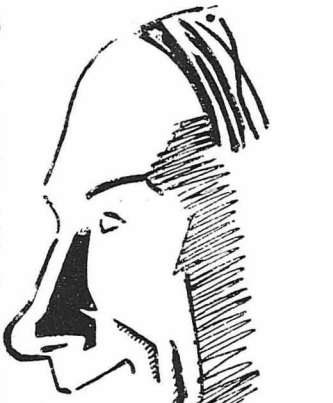

Ὁ Γάλλος Μυθιστοριογράφος Μωρὶς Ντεκομπρὰ

ταν ἡ τετάρτη, ἀλλ' ὄχι καὶ ἡ τελευταία. Ἐξωρίστηκε καὶ ἄλλη μιὰ φορὰ καὶ πῆγε νὰ ζήση στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ, στὰ 1862, ἔμαθε τὴν ἐκθρόνισι τοῦ Ὄθωνος καὶ ξεκίνησε νὰρθῆ στὴν Ἑλλάδα. Τὸ βαπόρι ἐπέρασε ἀπὸ τὴ Σμύρνη, ἐκεῖ ὅμως ὁ Ποιητὴς ἀρρώστησε καὶ πέθανε, τὸν Ἰούνιο τοῦ 1863.

Στὸ 1877, ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος, γυρίζοντας ἀπὸ ταξεῖδι του στὴ Ρωσσία, ἐπέρασε καὶ ἀπὸ τὴ Σμύρνη, ὅπου ἄκουσε τοὺς ὁμογενεῖς νὰ διηγοῦνται πῶς πέθανε, φτωχὸς καὶ ἔρημος, ὁ Ποιητὴς τῆς «Τουρκομάχου Ἑλλάδος» στὸ νοσοκομεῖο τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς. Συγκινημένος ὁ Παράσχος παρέλαβε τὰ ὀστᾶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου καὶ τὰ μετέφερε στὰς Ἀθήνας, ὅπου ἔγιναν δεκτὰ μὲ πολλὲς τιμές.

* * *

Στὸ μνημόσυνο ποὺ ἔγινε στὰς Ἀθήνας γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου, ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος ποὖχε θάψει κεῖνες τὶς ἡμέρες τὸν πατέρα του, ἀπήγγειλε τὸ ἑξῆς ἐλεγεῖο :

Ὦ φίλοι, τοῦ πατρός μου χθὲς ἐκάλυψα τὸ ὄμμα
Ἀκόμη χθὲς ἐφίλησα τοῦ τάφου του τὸ χῶμα,
Κ' εἶν' αἱ ἰδέαι μου ὠχραί, ὡς ἡ ὠχρὰ μορφή μου,
Καὶ μαύρη πᾶσα σκέψις μου, καθὼς καὶ ἡ στολή μου.

Καὶ παρακάτω, γιὰ τὸ Σούτσο :

Ἐν λύρᾳ εἶμαι συγγενὴς τοῦ βάρδου (τοῦ Ἀγῶνος
Ὡς εἶνε καὶ ἡ χελιδὼν μετὰ τῆς ἀη- (δόνος.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ἕνα ἄγνωστο ἀνέκδοτο τοῦ Κονδυλάκη. Τὸ γκαρσόνι ποὺ τὸν.... ἐθαύμαζε. Ὁ Κονδυλάκης συγκινεῖται. Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες. Ἡ λύσις τοῦ μυστηρίου. Ὁ Μπέρναρ Σῶ γιὰ τὶς μύτες τῶν Ἑλληνίδων.

Μιὰ φορὰ ὁ μακαρίτης Κονδυλάκης καθόταν σ' ἕνα συνοικιακὸ καφενεῖο τῶν Ἀθηνῶν, πίνοντας τὸν καφέ του. Ὅταν, φεύγοντας, θέλησε νὰ πληρώση τὸν καφέ του, τὸ γκαρσόνι, παρ' ὅλη τὴν ἐπμονὴ τοῦ Κονδυλάκη, δὲν ἤθελε νὰ πάρη χρήματα.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, εἶπε στὸ συγγραφέα τοῦ «Πατούχα», νὰ σᾶς κεράσω ἐγὼ αὐτὸν τὸν καφέ. Εἶμαι, ξέρετε, θαυμαστής σας. Δὲν βλέπω τὴν ὥρα κάθε πρωὶ νὰ πάρω τὸ «Ἐμπρὸς» γιὰ νὰ σᾶς διαβάσω.

— Σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Κονδυλάκης. Ἀλλὰ τὸ σωστὸ εἶνε νὰ πάρης τὴ δεκάρα τοῦ καφέ, γιατί, ἐπὶ τέλους, τὸ καφενεῖο δὲν εἶνε δικό σου.

— Ὄχι ! Ὄχι ! φώναξε τὸ γκαρσόνι. Δεχτῆτε τὸ κέρασμα ἑνὸς φτωχοῦ. Θὰ ἦταν μεγάλη γιὰ μένα εὐτυχία, ἂν μποροῦσα κάθε μέρα νὰ σᾶς βλέπω καὶ νὰ σᾶς προσφέρω ἕναν καφέ !... Ἐκτὸς ἂν δὲν μὲ καταδέχεστε....

Ἡ τελευταία φράσι τοῦ γκαρσονιοῦ χτύπησε τὸν Κονδυλάκη στὸ φιλότιμο.

Εὐχαρίστησε λοιπὸν τὸ φιλολογοῦν γκαρσόνι κ' ἔφυγε.

Ἡ εὐγένεια μάλιστα αὐτὴ ἑνὸς φτωχοῦ θαυμαστοῦ του, τὸν συγκίνησε τόσο πολύ, καὶ τόση συμπάθεια αἰσθάνθηκε πρὸς τὸ γκαρσόνι, ὥστε πήγαινε τακτικὰ σ' αὐτὸ τὸ καφενεῖο κ' ἔπαιρνε τὸν καφέ του. Γιὰ ν' ἀνταποδώση μάλιστα τὴν ὑποχρέωσι ποὺ τοῦ ἔκανε τὸ γκαρσόνι, τοῦ χάρισε τὸν «Πατούχα» του κι' ἄλλα διάφορα βιβλία.

Θὰ εἶχαν περάσει παραπάνω ἀπὸ δυὸ μῆνες ἀπὸ τὸ ἀνωτέρω ἐπεισόδιο, ὅταν ἕνα πρωὶ ποὺ πῆγε, κατὰ τὴ συνήθειά του, ὁ Κονδυλάκης στὸ καφενεῖο αὐτὸ καὶ διέταξε καφέ, ἀντὶ νὰ τοῦ τὸν φέρη τὸ γνωστό του γκαρσόνι, τοῦ τὸν ἔφερε ὁ ἴδιος ὁ διευθυντὴς τοῦ καφενείου.

— Καλὴ μέρα, κύριε Κονδυλάκη, τοῦ εἶπε.

— Καλὴ μέρα, ἀπάντησε ὁ Κονδυλάκης. Κι' ἀμέσως ρώτησε : Δὲν μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, τί ἔγινε σήμερα ὁ Ἀλέκος, τὸ γκαρσόνι;

— Ἔφυγε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία τοῦ καφενείου μου, κύριε Κονδυλάκη.

— Μπᾶ ! Καὶ γιατί ;

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ καφενείου στὴν ἀρχὴ ἐδίσταζε. Ἔξαφνα ὅμως πῆρε τὴν ἀπόφασί του καὶ εἶπε στὸν Κονδυλάκη :

— Μὲ ὅλο τὸ παρὸν, κύριε Κονδυλάκη, ἀλλὰ ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω : Εἶνε ἀλήθεια πὼς χρωστᾶτε τοῦ Ἀλέκου δεκαπέντε δραχμὲς ἀπὸ καφέδες ; Γιατὶ ξέρετε ; Δυὸ μῆνες τώρα ποὺ ἔρχεστε στὸ καφενεῖο, μοῦ ἔλεγε πὼς δὲν πληρώνετε τὸν καφέ σας, γιατὶ δὲν ἔχετε καὶ πὼς θὰ τὰ πληρώσετε ὅλα μαζύ. Λοιπόν, σᾶς παρακαλῶ, μ' ὅλο τὸ θάρρος, νὰ μοῦ πῆτε τί συμβαίνει, γιὰ νὰ κανονίσω μαζύ του τὸ λογαριασμό.

Ὁ Κονδυλάκης κατάλαβε τί εἶχε συμβεῖ. Χαμογέλασε καὶ βεβαίωσε τὸν καφετζῆ πὼς χρωστοῦσε πράγματι δεκαπέντε δραχμὲς ἀπὸ καφέδες, τοὺς πλήρωσε κ' ἔφυγε, ἀφοῦ ἐζήτησε συγγνώμην γιὰ τὴν ....καθυστέρησι.

Ὅταν κατόπιν συνάντησε τοὺς φίλους του, τοὺς διηγήθηκε τὸ εὔθυμο αὐτὸ πάθημά του καὶ προσέθεσε :

— Μιὰ φορὰ βρέθηκε ἕνας ἄνθρωπος νὰ μοῦ κάνη ἕνα δῶρο, μὰ κι' αὐτὸ στὸ τέλος ἀποδείχτηκε ὅτι.... τὸ χρωστοῦσα !...

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ τὸ διηγεῖτο, ὀλίγον πρὶν πεθάνει, ὁ μακαρίτης Κονδυλάκης, στὸ Ἡράκλειο, στὸν φίλο του κ. Σ. Φ., στὸν ὁποῖο προσέθεσε στὸ τέλος :

— Ἀπὸ τότε, ἐκηρύχθηκα κατὰ τῶν δώρων, κ' αὐτῶν ἀκόμα τῶν εὐχετηρίων ἐπιστολῶν καὶ τῶν συγχαρητηρίων δελταρίων, γιατὶ τὶς πὸ πολλὲς φορὲς.... πληρώνει κανεὶς τὰ γραμματόσημα !...

* * *

Σὲ κάποιο Παριζιάνικο σαλόνι ρώτησαν πρὸ ὀλίγου καιροῦ τὸν Μπέρναρ Σῶ :

— Εἶνε ἀλήθεια, κύριε Μπέρναρ Σῶ, ὅτι ἡ Ἀθηναῖες ἔχουν ὅλες ἑλληνικὴ μύτη ;

— Κατ' ἀνάγκην, κύριοί μου, ἀπάντησε ὁ Σῶ.

— Πῶς κατ' ἀνάγκην ;

— Βέβαια. Μήπως ἔχετε τὴν ὑπόνοια ὅτι... τὶς προμηθεύονται ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό;....